

leérettségizik, mert fiatal még nagyon, ennyire. A szülei különben rendesek, mondta, szeretnék, ha egyetemre menne. Nem probléma számukra az sem, hogy néha náluk vacsorázik, és ha úgy alakul, esetleg ott is alszik.

– Annyira nem jön be nekik a Diesel zenéje – vigyorgott Attila, mikor visszakérdeztem, játszik-e valahol. – De mentségükre szolgáljon – tette hozzá –, hogy a Magellán-bulikát is elkerülik.

Nem a világ közepe ez a Kaktusz, de tűrhető hely, néztem körül, mikor végeztem a sörrrel. A barnára festett falakat vörössel keretezett fekete-fehér képek díszítették: a sivatag így szinte szépnek látszott. A rönkből faragott rusztikus asztalok és támlás székek némi indiánromantikát csempészték a helyiség hangulatába. Agyagból égetett hamuzók tették teljessé a hatást, és néhány szalmakalap. Tulajdonképpen elüldögnék én itt máskor is, állapítottam meg, de inkább estefelé, mikor nem kell állandóan az órát figyelni.

– Idő van – emeltem fel a mobilt. – Mit szólnál hozzá, ha lefényképeznék?

Ez elég idétlen megjegyzés volt, magam sem tudom, hogy jutott eszembe. De Attilát nem zavarta.

– Így jó lesz? – mutatta két ujjal az ördögvilág, ahogy régen.

– Tökéletes.

Még mindig nem tudtam meg, mit akar Attila. Most, gondoltam, most csak elő kell állnia valamivel, mert azonnal eltűnök. De nem mondott semmit akkor sem, amikor kezét ráztunk, csak annyit, hogy legyenek jó, meg hogy majd dumálhatnánk egyszer.

Nem fordultam vissza, csak intettem, mikor az ügynökség felé kanyarodtam. Furcsán néztek rám a fiúk, mikor mondtam, hogy ma sem jutottam el a pékségbe. A részletekről hallgattam, de fix, hogy érezték rajtam a sört, mert néha közel kellett hajolnom a monitorhoz.

Kettő, fél három után végeztem. Ennyi idő alatt ha nem is szívta fel teljesen az alkoholt a szervezetem, de már meg mertem kockáztatni, hogy a környékbeli kis utcákon visszaautózzak a céghez. Általában rádiót hallgatok vezetés közben. Ha reklám jön, továbbtekerek. Szinte mindenütt ugyanaz a langyos, igénytelen, feledhető zene szól. De kell valami, amitől nem érzem azt, hogy a zavaró és idegesítő csend miatt a világ elviselhetetlen hely.

LÁZÁR BALÁZS

mintha

*mintha az Erzsébet körútra
ért volna a sárga villamos
a Market street-i toronyházak
után valami pesti fénytörés
tükröződött hirtelen a
régi házak homlokzatán
és színes álomnak hittem
a díszburkolaton siető
öltönyös emberrajokat
az ismeretlen gyorséttermeket
s a langyos szelet mely az öböl
de lehet hogy mégis a Duna
illatával megremegtetett
valószerűtlenné vált önnön
jelenlétem is mint hús pára
a hajnali óceán felett*

tört

*most látom utoljára –
nyomott meg tarkóját
s hogy ne sírjak mint anyám
minden búcsúzaskor
hagytam hogy vissza-
húzza tekintetem a táj
és próbáltam szinte
hívősen elrendezni
a zöldsoknyás hegyeket
a nap hajlásszögét
a váratlan szélcsend
üvegbúráját melyben
színes szöszökként
hulltak alá a házak
a tört pillanat peremén*